

Anne este cel mai îndrăgit personaj din operele de ficțiune destinate copiilor, de la nemuritoarea Alice încoace.

—Mark Twain—

A trecut ceva vreme de când primii cititori ai acestui îndrăgit roman descoperă plini de încântare lumea lui Anne Shirley din Green Gables, iar eroina rămâne, până astăzi, unul dintre cele mai iubite personaje din literatura pentru copii – și pe bună dreptate! Nu ai cum să nu rămâni fermecat de fetiță vorbăreată, cu o imagine de atât de vie și cu o inimă plină de loialitate și entuziasm. Cittitorilor le este ușor să se identifice cu Anne și să empatizeze cu firea ei plină de dramatism, fie că eroina se află în culmea bucuriei sau în abisul disperării, iar capacitatea ei de a vedea frumusețea pretutindeni este o surșă continuu de inspirație.

Măiestria autoarei în a crea personaje memorabile și dialoguri realiste fac din „Anne” o lectură ușor de parcurs, iar cei care sunt pregătiți să o insotescă pe Anne în călătoria ei plină de aventuri, vor descoperi în ea un partener pe cinstă.

978-606-18-9096-0

ANNE Casa cu frontoane verzi / vol. 1

Rezultat

Capitolul I

Surpriza doamnei

Rachel Lynde

Casa doamnei Rachel Lynde se afla exact unde drumul principal Avonlea plonja brusc într-o mică vale înconjurată de arini și cereluși și străbătută de un pârâu ce-și avea izvorul în pădurea din spatele vechii case Cuthbert; acesta era cunoscut pentru șerpuielile lui întortocheate prin pădure, revârsându-se în mici cascade și ochiuri de apă întunecată, dar, de îndată ce ajungea la Lynde's Hollow, devinea un pârâiaș liniștit și disciplinat, căci nici măcar un pârâu n-ar fi putut trece prin fața ușii doamne Rachel Lynde fără a lua seama la ținută și bunele maniere. Probabil că era foarte conștient că doamna Rachel stătea la fereastră și urmărea cu atenție tot ce se petrecea afară, înce-

pând de la pârâuri și copii, și că dacă ar fi remarcat ceva ciudat sau nepotrivit, n-ar fi avut pace de n-ar fi scotocit și-n gaură de șarpe să afle de ce și cum.

Mulți locuitori din Avonlea și din afară lui se ocupă de treburile vecinului neglijându-le pe ale lor. În ceea ce o privește pe doamna Rachel Lynde, ea se numără printre puținii care se puteau îngrijî în aceeași măsură atât de treburile proprii, cât și de ale celorlalți. Era o gospodină fără pereche căci își făcea întodeauna treburile bine și foarte bine, „conducea” Cercul de Cusut, ajuta la școala de Duminică și era cel mai puternic stâlp al Societății Bisericești de Întrajutorare și al Rezervei pentru Misionarism. În ciuda acestora, doamna Rachel găsea totuși suficient timp să stea ore în sir la fereastra de la bucătărie împletind cuverturi – făcuse șaisprezece, povestea cu uimire gospodinele din Avonlea – fără să-și dezlicească privirea de drumul principal care traversa valea și unduia spre dealul cărămiziu din depărtare. Întrucât Avonlea se afla pe o mică peninsulă triunghiulară care țâșnea din golful St. Lawrence și era străjuită din două părți,

de apă, oricine ieșea sau intra în oraș trebuia să treacă pe acel drum de deal; deci nimeni nu scăpa niciodată de privirea cercetătoare a doamnei Rachel.

Într-o după-amiază de Iunie doamna Rachel stătea la fereastră. Soarele se revârsa bland și voios pe fereastră; livada din valea de la poalele casei se îmbujorase ca o Tânără mireasă cu flori rozalii în jurul căroro roiau o mulțime de albine. Thomas Lynde, un om bland, mărunț, pe care locuitorii din Avonlea îl numeau „soțul lui Rachel Lynde” – își semăna recolta târzie de napi pe țarina din deal, dincolo de hambar; iar Matthew Cuthbert ar fi trebuit să semene și el pe țarina sa din lunca roșie de la Green Gables. Doamna Rachel știa că aşa ar fi trebuit pentru că îl auzise spunându-i lui Peter Morrison cu o seară înainte în magazinul lui William J. Blair la Carmody că voia să semene napii după-amiaza următoare. Desigur că Peter fusese cel care îl întrebase căci Matthew Cuthbert nu vorbea niciodată din proprie inițiativă cu nimeni.

Și totuși, iată că la trei și jumătate în plină după-amiaza unei zile obișnuite de lucru, Matthew Cuth-

bert își mâna senin trăsura traversând valea și urcând din nou dealul. În plus, purta cel mai bun costum al său și o cămașă albă, ceea ce însemna, fără îndoială, că ieșea din Avonlea; își înhămase iapa roaibă la trăsură, ceea ce însemna că avea un drum lung de făcut. Oare unde mergea Matthew Cuthbert și de ce?

Dacă ar fi fost orice alt bărbat din Avonlea, doamna Rachel ar fi pus cu abilitate lucrurile cap la cap și ar fi găsi răspunsurile la cele două întrebări. Dar Matthew pleca atât de rar de acasă încât doar ceva urgent și neobișnuit l-ar fi putut sili să iasă afară din oraș. Era cel mai sfios om din lume și detesta să plece printre necunoscuți sau oriunde ar fi fost nevoie să vorbească. Matthew gătit la costum și cămașă albă și mânând trăsura era o priveliște rară. Oricât ar fi reflectat doamna Rachel, nu putu găsi nicio explicație fiind, astfel, păgubită de toată plăcerea acelei după-amiazi.

„Am să dau o fugă până la Green Gables după ora ceaiului să aflu de la Marilla unde a plecat și de ce” își spuse în cele din urmă această doamnă mărinimoasă.
„De obicei, nu merge în oraș în perioada astă a anului

și NICIODATĂ nu merge în vizită, dacă ar fi rămas fără semințe de napi, nu s-ar fi gătit și n-ar fi luat trăsura să plece să cumpere, nu se grăbea, semn că nu merge după doctor. Totuși, pesemne că ceva s-a întâmplat noaptea trecută care l-a urnit din loc. Este un adevărat mister, cu adevărat, și nu-mi voi găsi pacea până ce nu voi afla ce l-a făcut pe Matthew Cuthbert să iasă azi din Avonlea”.

Astfel, îndată după ceai, doamna Rachel porni la drum. Nu avea de mers cale lungă. Casa cea mare în care locuia familia Cuthbert, adăpostită de livada întinsă, se afla la mai puțin de un sfert de milă de Lynde's Hollow pe drumul mare. Sigur că drumul lung dintre casă și calea principală mărea distanță. Tatăl lui Mathew Cuthbert, un om la fel de timid și de tăcut precum fiul său, s-a retras cât a putut din vecinătatea oamenilor când a ridicat casa, fără să ajungă chiar în pădure. Green Gables a fost construită în capătul extrem al terenului defrișat, unde se afla și acum, de-abia întrezărită de la drumul principal de-a lungul căruia toate casele din Avonlea erau situate cu

afabilitate. Pentru doamna Rachel, a trăi în acest loc însemna A NU TRĂI.

„Înseamnă doar SĂ STAI, iată ce înceamnă” își zicea pășind pe drumul brazdat adânc, acoperit cu iarba și străjuit de măceși. „Nu-i de mirare că și Matthew, și Marilla sunt puțin ciudați dacă trăiesc aşa singuri. Copacii nu oferă prea multă companie, deși dacă ar fi oferit, la câțiva sunt, nici n-ar fi avut nevoie de altceva. Eu prefer oamenii. Sigur, par destul de mulțumiți, dar cred că sunt obișnuiați. Poți să te obișnuiești cu orice, chiar și cu spânzurătoarea, cum spun irlandezii.”

Cu gândurile acestea, doamna Rachel trecu în curtea din spatele casei Green Gables. Grădina atât de verde și de îngrijită și de curată, era îngrădită pe-o latură de un șir de salcii patriarchale iar pe cealaltă de plopi negri bine rânduiți. Nici măcar un băț sau piatră ce nu-și avea locul nu se zăreau, căci dacă ar fi fost, doamna Rachel le-ar fi văzut. În sinea ei gândeau că Marilla Cuthbert trebuia să fi măturat grădina pe cât de des își mătura casa. Ai fi putut să mânânci de pe jos fără să dai nici măcar de-un fir de praf.

Doamna Rachel bătu repede la ușa bucătăriei și intră atunci când primi încuviațare. Bucătăria de la Green Gables era un loc încântător – sau ar fi fost încântător dacă nu ar fi fost atât de dureros de curat încât să pară îintrucâtva nefolosit. Ferestrele dădeau spre est și vest. Prin cea vestică cu vedere spre grădina din spate pătrundeau o lumină dulce, dar cea estică, de unde se zăreau cireșii în floare din livada din stânga și mestecenii subțiri din lunca pârâului, era acoperită de un mânunchi de vițe. Aici stătea Marilla Cuthbert, dacă stătea vreodată, întotdeauna ușor neîncrezătoare în razele soarelui care îi păreau prea săltărețe și ireponsabile pentru o lume care trebuia luată în serios. Aici stătea și acum croșetând. În spatele ei masa era așezată pentru cină.

Încă dinainte să închidă ușa, doamna Rachel luase aminte la tot ce se afla pe masă. Erau puse trei farfurii, aşadar Marilla aștepta ca Matthew să se întoarcă acasă cu cineva, dar vesela era obișnuită și nu se aflau decât un borcan cu compot de mere-pădurete și un singur fel de prăjitură, aşa că oaspetele nu puteau fi cineva impor-

tant. Dar cum rămânea cu iapa roaibă și cămașa albă a lui Matthew? Doamna Rachel începuse să amețească încercând să descopere misterului acestui domeniu atât de liniștit și de puțin misterios de la Green Gables.

– Bună seara, Rachel, spuse Marilla pe un ton brusc. Ce seară plăcută, nu-i aşa? N-ai vrea să iezi loc? Cum se mai simt ai tăi?

Între Marilla Cuthbert și doamna Rachel, în ciuda, sau poate datorită diferențelor, existase întotdeauna ceva ce s-ar fi putut numi prietenie – în lipsa unui cuvânt mai potrivit.

Marilla era o femeie înaltă și slabă, cu un trup format numai din unghiuri, fără nicio rotunjire. În părul ei negru întotdeauna prins strâns într-un coc la spate, străpuns de două ace de păr, se vedea câteva șuvițe albe. Părea o femeie cu puțină experiență și cu o conștiință rigidă, ceea ce și era, dar pe buzele ei mi-jea, dacă ar fi acceptat să-i dea curs, simțul umorului.

– Suntem cu toții sănătoși, spuse doamna Rachel. Mă temeam însă că TU nu te simți bine când l-am văzut azi pe Mathhew plecând. M-am gândit că poate

merge la doctor.

Marilla surâse înțeleghetoare. Se așteptase ca doamna Rachel să-i facă o vizită. Știa că plimbarea inexplicabilă a lui Matthew va fi prea mult pentru curiozitatea vecinei sale.

– Nu, sunt foarte bine, deși ieri am avut o migrenă cumplită. Matthew s-a dus la Bright River. Adoptăm un băiețel de la orfelinatul Nova Scoția și sosește în noaptea aceasta cu trenul.

Dacă Marilla i-ar fi spus că Mathhew plecase la Bright River să cunoască un cangur din Australia, doamna Rachel ar fi fost mai puțin surprinsă. De fapt, a fost chiar redusă la tăcere preț de câteva clipe. Nu-și putea închipui că Marilla râde de ea, dar nu putea găsi o altă explicație.

– Vorbești serios, Marilla? întrebă după ce vocea îi reveni.

– Da, sigur, răsunse Marilla ca și când adopția băieților de la orfelinatul din Nova Scoția făcea parte din lucrările obișnuite de primăvară de pe orice fermă bine rânduită din Avonlea, iar nu o inovație nemaiauzită.

Doamna Rachel se simți ca fulgerată. Gândeau în semne de exclamație. Un băiat! Dintre toți oamenii, Marilla și Matthew Cuthbert să adope un băiat! De la un orfelinat! Lumea se întorcea cu siguranță pe dos. Nimic n-o să-s-o mai suprindă după asta! Chiar nimic!

– Vai, dar cine v-a băgat o asemenea idee în cap? întrebă cu dezaprobat.

Decizia fusese luată fără ca ea să fie consultată. Prin urmare, trebuia neapărat să se arate împotrivă.

– De fapt, ne-am gândit la asta ceva timp, chiar toată iarna. Doamna Alexander Spencer ne-a făcut o vizită înainte de Crăciun și mi-a spus că voia să adopte o fetiță de la orfelinatul din Hopeton la primăvară. Verișoara ei locuiește acolo iar doamna Spencer care o vizitează des știe totul despre asta. Așa că Mathew și eu am tot discutat despre adoptie de atunci. Ne-am gândit să fie un băiat. Matthew îmbătrânește, știi cum e, nu mai e la fel de sprinten la șaizeci de ani ca înainte. Îl supără cam tare inima. Și știi cât a devenit de greu să găsești muncitori de încredere. Nu se găsesc decât acadianii aceia nerozi. Și de îndată ce dai

unul pe brazdă și-l înveți ceva, pleacă la fabricile de conserve de homari sau în Statele Unite. La început, Matthew a propus să luam un imigrant, dar am zis categoric „nu”. „S-ar putea să fie buni, nu spun că nu sunt, dar eu nu vreau cătei fără stăpâni. Măcar să fie născut în părțile noastre. Riscul există indiferent pe cine luam. Dar voi avea mintea și somnul mai liniștit dacă luam un Canadian nativ.” Așa că am hotărât să o rugăm pe doamna Spencer să ne aleagă unul când merge să-și ia fetiță. Am aflat săptămâna trecută că va merge, așa că am trimis vorbă prin familia lui Richard Spencer de la Carmody să ne aducă un băiat isteș și plăcut de zece sau unsprezece ani. Ne-am hotărât că vârsta aceasta este cea mai potrivită – destul de mare încât să poată ajuta cu niște sarcini încă de la început, dar destul de Tânăr încât să fie educat cum trebuie. Vrem să îi oferim un cămin și o educație bună. Am primit o telegramă de la doamna Alexander Spencer azi – ne-a adus-o poștașul de la gară – prin care ne transmite că ajung la noapte cu trenul de cinci jumate. Așa că Matthew a plecat să-l întâmpine la Bright River.

Doamna Spencer îl lasă acolo fiindcă ea merge mai departe, până la stația White Sands.

Doamna Rachel se mândrea că spune întotdeauna verde-n față ce gândește. După ce asimilă vestea ieșită din comun, hotărî să facă și acum același lucru.

– Marilla, dă-mi voie să-ți spun că faci un lucru tare nesăbuit, riscant, asta faci. Nu știi ce iei. Aduci un copil străin în casa și-n căminul tău și nu cunoști nimic despre el, nici ce înclinații are, nici ce fel de părinți a avut, nici ce va ieși din el. Păi, chiar săptămâna trecută am citit în ziar cum undeva în vest un bărbat și soția lui au adoptat un băiat de la orfelinat și acela a dat foc casei în timpul nopții – i-a dat foc INTENȚIONAT, Marilla – și aproape i-a ars de vii în somn. Și mai știu un caz cu un băiat adoptat care mâncă ouă crude – nu puteau să-l dezvețe. Daca mi-ai fi cerut sfatul, ceea ce nu ai făcut, ți-aș fi spus, pentru numele lui Dumnezeu, să nu faci aşa ceva.

Aceste răpăielii ioviene nu păreau nici să o supere, nici să o sperie pe Marilla. Ea croșeta liniștită în continuare.

– Nu neg că există și ceva adevăr în spusele tale, Rachel. Și eu am avut îndoilele mele, dar Matthew era de neclintit. Am văzut asta, și am cedat. Se întâmplă atât de rar ca Matthew să insiste cu ceva încât atunci când o face, simt întotdeauna că trebuie să cedezi. În ceea ce privește riscul, riscuri există în orice ai face pe lumea asta. Sunt riscuri și în a avea copii naturali fiindcă nu cresc mereu cum ar trebui. Pe de altă parte, Nova Scoția este chiar largă insulă. Nu e ca și când l-am aduce din Anglia sau State. Nu poate fi foarte diferit de noi.

– Ei, sper să fie totul bine, spuse doamna Rachel pe un ton care îi masca prea puțin îndoiala dureroasă. Dar să nu spui că nu te-am avertizat dacă dă foc la Green Gables sau varsă stricnina în fântână, am auzit de un asemenea caz în New Brunswick unde un copil de la orfelinat făcu asta și toată familia muri în chinuri. Doar că de data asta, era vorba de o fată.

– Ei bine, noi nu vom avea o fată, spuse Marilla că și când otrăvirea fântânii era un atribut strict feminin și nu se putea întâmpla în cazul unui băiat. Nici n-aș

visa să creștem o fată. Mă mir că doamna Alexander Spencer vrea. Pe de altă parte, EA nu s-ar da în lături să adopte întregul orfelinat dacă își pune asta în minte.

Doamna Rachel ar fi vrut să rămână până la întoarcerea lui Matthew cu orfanul adoptat. Dar gândindu-se că ar avea de așteptat mai bine de două ore, decise că e mai bine să meargă la Robert's Bell și să răspândească vestea. Fără îndoială va face furori iar doamna Rachel nu iubea nimic mai mult decât să facă furori. Așa că plecă, spre ușurarea Marillei căreia începuseră să-i reînvie toate îndoielile și temerile sub influența pesimismului doamnei Rachel.

„Să vezi și să nu crezi!” exclamă doamna Rachel când se afla la o distanță sigură de drum. „Parcă aș visa. Zău că-mi pare rău de bietul copil. Matthew și Marilla nu știu nimic despre copii și se așteaptă să fie mai cuminte și mai serios decât propriul lui bunic, dacă o fi avut vreodată un bunic, ceea ce e puțin probabil. Cumva, pare tare ciudat să fie un copil la Green Gables; nu a trăit niciodată unul acolo pentru că Marilla și Matthew erau mari când a fost construită

casa – și ei parcă nici N-AU FOST VREODATĂ copii. N-aș vrea să fiu în locul băiatului orfan pentru nimic în lume. Vai, dar cum îmi pare rău pentru el.”

Astfel grăia doamna Rachel din toată inima către tufele de măceșe. Dacă ar fi putut vedea copilul care aștepta cu răbdare în acel moment în stația Bright River, compasiunea ei ar fi fost și mai mare, și mai sinceră.

Capitolul ☒

Surpriza lui

Matthew Cuthbert

Matthew Cuthbert și iapa roaibă au mers la trap ușor opt mile până la Bright River. Era un drum plăcut ce trecea printre fermele tihnite, și, din când în când, prin câte-un petic de pini sau o vale din care prunii sălbatici își întindeau smicelele înflorite. Aerul era îndulcit de mireasma multor livezi de măr și câmpiiile se pierdeau în orizontul cu cețuri sidefi și violete; iar

„Belșug de cânt de păsări se-auzea
De parcă vara intr-o zi se-ngrămădea.”

Matthew se bucură de călătorie, mai puțin când trebuie să salute doamnele căci pe insula Prince-Edou-

ard era politicos să saluți înclinând din cap pe oricine întâlnеai, chiar dacă îl cunoșteai sau nu.

Toate femeile îl îngrozeau pe Matthew, mai puțin Marilla și doamna Rachel. Era stingherit în preajma lor și simtea că acele creaturi enigmatische râdeau de el pe ascuns. Si s-ar putea să fie îndreptățit să credă asta pentru că era un personaj ciudat, cu o înfățișare stângace și păr gri ca oțelul care ii cădea până la umărri căzuți și ei și o barbă castanie bogată și moale pe care o arbora de la douăzeci de ani. De fapt, în afara părului grizonat, la douăzeci de ani nu arăta mult diferit de cum era la șaizeci.

Când ajunse la Bright River nu se vedea nici urmă de tren. Se gândi că ajunse prea devreme, aşa că legă calul în grădina mică a hotelului din Bright River și porni spre casă. Platforma lungă era aproape goală. Singura ființă de acolo era o fetiță așezată pe o stivă de țigle în cel mai îndepărtat capăt al peronului. Matthew, abia remarcând că ERA o fată, trecu pe lângă ea pe cât putu de repede fără să o privească. Dacă ar fi privit-o, n-ar fi putut să nu bage de seamă atitudinea și expresia pline

de încordare. Stătea acolo nădăjduind să vadă ceva sau pe cineva și, întrucât nu avea altceva de făcut decât să stea și să aștepte, se aşezase și aștepta cu toată puterea ei.

Matthew îl întâlni pe șeful de gară care tocmai închidea ghișeul de bilete și se pregătea să plece acasă pentru cină și îl întrebă dacă trenul de cinci jumate sosea în curând.

– Trenul de cinci jumate a venit și a plecat acum jumătate de oră, răspunse impiegatul vioi. Dar a fost lăsat un pasager pentru tine: o fetiță. E așezată acolo pe țigle. I-am spus să meargă în sala de așteptare pentru doamne dar mi-a răspuns cu solemnitate că preferă să stea afară. „E mult mai bine pentru imaginație” mi-a răspuns. În ce mă privește, e cu adevărat ceva.

– Nu aștept o fată, răspunse Matthew cu indiferență. Aștept un băiat. Ar trebui să fie aici. Doamna Alexander Spencer avea să-l aducă pentru mine din Nova Scoția.

Şeful de gară fluieră.

– Cred că s-a produs o greșală. Doamna Spencer a coborât din tren cu fata aceea și mi-a dat-o mie în grija.

A spus că tu și sora ta o adoptați de la un orfelinat și că vei ajunge în curând să o preiei. Atât știu despre asta. Alți orfani ascunși prin preajmă nu mai sunt.

– Nu înțeleg, spuse Matthew neajutorat și dorindu-și ca Marilla să fi fost la îndemână ca să descâlcească problema.

– Atunci mai bine o întrebi pe fată, spuse șeful de gară cu indolență. Sunt sigur că se va descurca să-ți explice. E foarte dezghețată, fără nicio îndoială. Poate nu mai aveau băieți de care voiați voi.

Plecă în pas voios căci îi era foame în timp ce bietul Matthew fu lăsat să facă ceea ce îi era mai greu decât să înfrunte un leu în bârlogul lui: să se apropie de o fată, o fată necunoscută, orfană, și să o întrebe de ce nu era băiat. Matthew bombăni în gând întorcându-se și coborând încet pe platformă spre ea.

Îl urmărea fără să-l scape din priviri încă de când trecuse pe lângă ea. Matthew nu se uită la ea și, chiar dacă ar fi făcut-o, tot nu ar fi văzut cum arăta. Iată cum ar fi socotit-o un observator oarecare: o copilă cam de unsprezece ani înveșmântată într-o rochie

foarte scurtă, foarte strâmtă și foarte urâtă dintr-o stofă gălbuie. Purta o pălărie marinărească de un maro spălăcit iar de sub pălărie îi cădeau pe spate două cozi împletite, grele, de un roșu aprins. Fața ei mică, albă și subțire era plină de pistriu. Avea gura mare iar ochii, și ei mari, oscilau între verde și gri, în funcție de lumină și de dispoziție.

Atât ar fi văzut un observator obișnuit, dar un observator mai perspicace ar fi remarcat că avea o bărbie foarte ascuțită și pronunțată, că ochii ei mari erau plini de viață, că gura cu buze pline era simpatică și expresivă, iar fruntea era bine proporționată. Pe scurt, observatorul nostru perspicace ar fi ajuns la concluzia că în trupul acestei femei-fete străine care îl însăşimânta pe bietul și sfiosul Matthew Cuthbert trebuia să se afle un suflet ieșit din comun.

Mathhew fu scutit de corvoada de a vorbi primul căci de îndată ce înțeleseră că se îndreaptă către ea, se ridică ținând într-o mâna slabă și tuciurie o valiză învechită și ponosită și întinzând-o pe cealaltă spre el.

– Presupun că dumneavoastră sunteți domnul

Matthew Cuthbert de la Green Gables, nu-i aşa? spuse cu o voce neobișnuită de clară și plăcută. Mă bucur să vă văd. Începeam să mă îngrijorez că nu veți veni după mine și îmi imaginam toate lucrurile care v-ar fi putut împiedica. Mă hotărâsem ca, dacă nu ati fi venit după mine în seara aceasta, să cobor până la cireșul acela mare și sălbatic unde calea ferată se bifurcă, să mă urc în el și să dorm la noapte. Nu mi-ar fi deloc frică și ar fi minunat să dormi într-un cireș sălbatic plin de flori albe în razele lunii, nu credeți? Ti-ai putea închipui că locuiești în săli de marmură, nu-i aşa? Și eram sigură că veți veni după mine dimineață, dacă nu ajungeați în seara asta.

Matthew prinse cu stângăcie mâna subțire a fetei într-o lui. Hotărî pe loc cum să procedeze. Nu îi putea spune copilei cu ochi scânteietori că se făcuse o greșeală. O va duce acasă și o va lăsa pe Marilla să facă asta. Nu putea să o lase la Bright River oricum, indiferent ce greșeală se făcuse, aşa că toate întrebările și explicațiile puteau aștepta până se vor fi întors în siguranță la Green Gables.

– Îmi pare rău că am întârziat, spuse cu timiditate. Să mergem, calul este lângă grădină. Dă-mi valiza ta.

– Nu-i nimic, pot să o duc și singură, răsunse copilul cu veselie, nu e grea. Am toate bunurile mele pământești în ea, dar nu e grea. În plus, dacă nu e ținută într-un fel, iese mânerul, aşa că mai bine o țin eu. Este o valiză extrem de veche. Cât mă bucur că ați venit, chiar dacă ar fi fost frumos să dorm într-un cireș sălbatic. Avem mult de mers, nu-i aşa? Doamna Spencer mi-a spus că sunt opt mile. Mă bucur, pentru că îmi place să mă plimb cu trăsura. Mi se pare minunat că voi locui cu dumneavoastră și voi fi copilul dumneavoastră. N-am fost niciodată a nimănu. Adică, nu cu adevărat. Iar orfelinatul a fost cel mai rău. Bănuiesc că nu ați fost și dumneavoastră orfan, aşa că nu aveți de unde să știți cum e. E mai rău decât orice v-ați putea închipui. Doamna Spencer spunea că sunt nerecunoscătoare dacă vorbesc astfel, dar nu vreau să fiu nerecunoscătoare. E foarte ușor să fiu nerecunoscător fără să știi, nu-i aşa? Cei de la orfelinat erau drăguți, știți. Dar nu e niciun pic de loc pentru

imaginație într-un orfelinat – doar prin ceilalți copii. Era destul de interesant să îmi imaginez lucruri despre ei, să-mi imaginez că poate fetiță care stătea lângă mine era fiica unui distins earl, care fusese furată de la părinti în pruncie de o dădacă rea care muri înainte să-i mărturisească adevărul. Stăteam trează noaptea și îmi imaginam astfel de lucruri pentru că nu aveam timp ziua. Cred că de-asta sunt aşa slabă, sunt slabă băt, nu-i aşa? E numai pielea și osul de mine. Aşa îmi place să-mi închipui că sunt drăguță și plinuță, cu brațe bine rotunjite.

Aici, însoțitoarea lui Matthew se opri, pe de o parte fiindcă rămăsese fără aer, pe de altă parte fiindcă ajunsese să la trăsură. Nu a mai scos niciun cuvânt până când au ieșit din sat și coborau un delușor abrupt al cărui drum fusese atât de adânc brăzdat în pământul moale încât malurile străjuite de cireși sălbatici și mesteceni albi și subțiri se ridica câțiva metri deasupra lor.

Copila întinse mâna și rupse o ramură de prun sălbatic care atingea trăsura într-o parte.

– Nu-i aşa că-i frumos? La ce vă face să vă gândiți copacul acela care se apleca peste mal?

– Pai, habar n-am.

– Bineînțeles că la o mirească, toată în alb cu un frumos voal vaporos. N-am văzut niciodată una, dar îmi închipui că aşa ar arăta. Nu cred că eu voi fi vreodată mireasă. Sunt atât de obișnuită că nimeni n-o să vrea să se mărite cu mine, decât, poate, un misionar străin. Bănuiesc că misionarii n-or fi prea pretențioși. Dar sper, totuși, să am într-o bună zi o rochie albă. Este cea mai mare dorință pe care o am pe lumea asta. Îmi plac aşa mult hainele drăguțe. și nici n-am avut vreodată o haină drăguță de care să-mi amintesc. Asta nu înseamnă că nu voi avea niciodată, nu-i aşa? Mă văd îmbrăcată minunat. Când am plecat de dimineață de la orfelinat mi-a fost aşa rușine pentru că trebuia să port rochia asta de stofă urâtă și veche. Toți copiii trebuiau să poarte haine din materialul ăsta. Iarna trecută, un neguțător din Hopeton a donat trei sute de yarzi de stofă orfelinatului. Unii spun că nu putea s-o vândă și de-asta, dar eu prefer să cred că a făcut-o

pentru că era foarte mărinimos, tu nu? Când am urcat în tren, parcă toată lumea se uita la mine cu milă. Dar m-am pus pe lucru și mi-am imaginat că port cea mai frumoasă rochie de mătase bleu – pentru că dacă tot îți imaginezi, măcar să fie ceva măret – și o pălărie mare cu flori și pene, și un ceas de aur și mănuși și ghete pentru copii. M-am simțit îndată mai veselă și m-am bucurat de călătoria spre insulă din toată inima. Nu mi-a fost deloc rău pe vapor. Nici doamnei Spencer, deși ei i se face, de obicei, rău. Mi-a spus că nu avea timp să i se facă rău pentru că era prea ocupată să mă supravegheze să nu cad peste bord. A mai spus și că n-a mai văzut niciodată pe cineva mișunând peste tot ca mine. Dar dacă a ajutat-o să nu i se facă rău, eu zic că-i bine că mișunam. În plus, voi am să văd tot ce era de văzut pe vapor pentru că nu știam dacă voi mai avea sau nu o altă ocazie. Vai, alți cireși în floare! Insula aceasta este cel mai înfloritor loc. Deja o îndrăgesc și mă bucur tare mult că voi locui aici. Am auzit mereu că Prince Edward Island este cel mai drăgut loc din lume și îmi imaginam că locuiesc aici, dar nu m-așteptam

să ajung de-adesea la realitate. E minunat când visele devin realitate, nu-i aşa? Dar drumurile acelea roşii sunt foarte amuzante. Când ne-am urcat în tren la Charlottetown și am început să trecem pe lângă drumurile roșii am întrebăt-o pe doamna Spencer de ce erau roșii, dar ea mi-a spus că nu știe și să am milă și să nu-i mai pun întrebări. Spunea că probabil îi pusesem o mie de întrebări deja. Cred că aşa era, dar cum să afli despre lucruri dacă nu pui întrebări? Și, până la urmă, DE CE sunt drumurile roșii?

– Pai, habar n-am.

– Atunci acesta este un lucru pe care trebuie să-l aflăm odată. Nu e minunat să te gândești la toate lucrurile pe care trebuie să le cunoști? Mă face bucurioasă să trăiesc; lumea este atât de interesantă. N-ar fi nici pe jumătate la fel de interesant dacă am ști totul despre toate, nu-i aşa? N-ar mai fi loc pentru imagine, nu-i aşa? Oare vorbesc prea mult? Mi se spune întotdeauna că vorbesc prea mult. Ați prefera să nu vorbesc? Dacă spuneți aşa, o să tac. Pot să TAC, dacă vreau cu dinadinsul, deși mi-e greu.

Spre propria sa uimire, Matthew se simțea bine. Asemenea majorității oamenilor taciturni, îi plăcea cei vorbăreți dacă erau dispuși să vorbească doar ei și nu așteptau și de la el aceeași vervă. Totuși, nu se așteptase să se simtă bine în compania unei fetițe. Compania femeilor era, cu adevărat, penibilă, dar a fetițelor era și mai rea. Detesta felul în care treceau timid pe lângă el aruncându-i priviri piezișe, de parcă s-ar fi așteptat să le infuleze la primul cuvânt. Așa erau fetițele bine crescute din Avonlea. Dar zgârtia astă pistriuiață era foarte diferită și, chiar dacă mintea lui mai înceată ținea greu pasul cu vioiciunea raționării ei, se gândi că, într-un fel, îi place vorbăria ei. Așa că răsunse la fel de timid ca de obicei:

– Poți să vorbești cât vrei. Nu mă supăr.

– Ce bine! Simt că noi doi o să ne înțelegem foarte bine. E aşa o ușurare să vorbești când vrei și să nu ţi se spună că un copil n-ar trebui să discute, ci să asculte. Mi s-a spus de un milion de ori. Și apoi, oamenii râd de mine pentru că folosesc cuvinte mari. Dar dacă ai idei mari, ai nevoie de cuvinte mari ca să le exprimi, nu-i aşa?

– Păi, cred că e rezonabil ce spui.

– Doamna Spencer mi-a spus că limba mea probabil atârnă din cerul gurii, dar zău că nu e, e bine ancorată la un capăt. Doamna Spencer mi-a spus că numele casei dumneavoastră este Green Gables. Am întrebat-o totul despre ea și mi-a spus că e înconjurate de copaci. M-am bucurat mai mult ca oricând. Îmi plac enorm copaci. Și nu era niciunul în preajma orfelinatului, doar câțiva piperniciți în față împrejmuiți cu un fel de zăbrele văruite. Și ei arătau ca niște orfani. Mă întristam teribil când mă uitam la ei. Le ziceam: „SĂRĂCUTII de voi! Dacă ați fi fost și voi în păduri cu alți copaci în jurul vostru și petice de mușchi și clopoței la poale și un pârâu nu foarte departe și păsări cântând pe ramuri, ați crește și voi, nu? Dar aici nu aveți cum. Știu exact cum vă simțiți, copăceilor.” Mi-a părut său să-i părăsesc azi-dimineață. Te atașezi de astfel de lucruri, nu-i aşa? Există vreun pârâu lângă Green Gables? Asta am uitat s-o întreb pe doamna Spencer.

– Păi, da, e unul chiar un pic mai jos de casă.

– Minunat! Întotdeauna am visat să locuiesc lângă un pârâu. Deși, nu credeam că se va întâmpla cu adevarat vreodată. Visele nu se îndeplinesc adesea, nu-i aşa? N-ar fi frumos dacă s-ar îndeplini? Acum mă simt aproape deplin fericită. Nu mă pot simți deplin fericită pentru că – uite, ce culoare ai spune că e asta?

Își ridică peste umăr una din cozile împletite și i-o arătă lui Matthew. Matthew nu era obișnuit să deosebească între nuanțele părului doamnelor, dar, în cazul acesta, nu putea fi nicio îndoială.

– E roșcat, nu?

Fata dădu drumul cozii cu un oftat ce pornea parcă tocmai din călcâie și exprima toate dramele acelei vârste.

– Da, este roșcat, spuse cu resemnare. Acum înțelegeți de ce nu pot fi deplin fericită. Nimeni care ar avea părul roșcat nu ar putea să fie. Nu mă deranjează aşa tare restul – pistriui și ochii verzi și că sunt slabă. Le pot face să dispară, dacă vreau. Îmi pot imagina că am un ten superb, pal ca petalele de trandafir și ochi frumoși, violeți, strălucind ca stelele. Dar nu

reușesc să ma imaginez fără păr roșcat. Încerc. Îmi spun: „Acum, părul meu este negru imperial, negru ca pana corului”. Dar, de fapt, nu pot să uit că este pur și simplu roșcat și asta mă face nefericită. Am citit odată despre o fată care fusese nefericită toată viață, dar nu din cauză că era roșcată. Dimpotrivă, avea părul de aur pur care se revârsa în jurul frunții de alabastru. Ce este o frunte de alabastru? N-am aflat niciodată. Puteți să-mi spuneți?

– Păi, mă tem că nu știu, răspunse Matthew care începuse să amețească puțin. Se simțea ca în copilărie când fusese la un picnic și un băiat îl convinsese să se dea în carusel.

– Ei, orice-o fi fost, trebuie să fi fost ceva frumos pentru că era de-o frumusețe divină. V-ați imaginat vreodată cum ar fi să fii de-o frumusețe divină?

– Păi, nu, niciodată, mărturisi Matthew cu naivitate.

– Eu, da, de multe ori. Ce ați prefera, dacă ați putea alege: o frumusețe divină sau o inteligență sclipitoare sau o bunătate angelică?

– Păi, eu.. nu știu ce să aleg.

– Nici eu. Nu mă pot hotărî niciodată. Dar nu prea are nicio importanță pentru că probabil că n-o să fiu niciodată niciuna. Cu siguranță n-am să fiu de-o bunătate angelică. Doamna Spencer spune... Vai, domnule Cuthbert! Vai, domnule Cuthbert!! Vai, domnule Cuthbert!!!

Nu asta spusește doamna Spencer, nici nu căzuse din trăsură și nici nu făcuse Matthew ceva uimitor. Pur și simplu luau curba drumului și ajunseră pe „Bulevard”.

Ceea ce locuitorii din Newbridge numeau „Bulevard” era o porțiune de drum de patru-cinzi yarzi complet boltit de încrengăturile unor meri uriași plantați cu mulți ani în urmă de un fermier excentric. Deasupra lor era un acoperiș lung de muguri inmiresmați de nea. Sub ramuri, lumina violetă a asfințitului făcea aerul să vibreze și în capăt, ca prin rozeta unei catedrale se zărea un crâmpei din cerul pictat de asfințit.

Copila amuțise de atâtă frumusețe. Se rezemă la loc în trăsură ținându-și mâinile subțiri unite și față hipnotizată de splendoarea albă de deasupra lor.

Chiar și după ce ieșiră din tunel și coborau panta spre Newbridge, nu s-a mișcat și nici nu a vorbit deloc. Cu extazul încă întipărit pe față, privea departe spre apus, iar ochii ei urmăreau spectacolul peisajului strălucitor. Trecură prin Newbridge, un sat însuflețit unde îi întâmpină latratul câinilor, băieței zgâindu-se la ei și fețe curioase examinându-i de la ferestre, mergând înainte tot în tăcere. După ce alte trei dealuri rămaseră în urmă, fata tot nu scosese niciun cuvânt. Era evident că putea să tacă cu aceeași vigoare cu care putea să vorbească.

– Cred că ți-e destul de foame și ești obosită, se aventură, într-un final, Matthew să spună, justificând mușteria îndelungată prin singurul motiv care îi putea trece prin cap. Dar nu mai avem mult de mers de acum, doar o milă.

Oftă prelung și, părăsindu-și reveria, îl privi cu ochii unui suflet visător ce călătorise departe, printre stele.

– Domnule Cuthbert, șopti ea, locul acela alb prin care am trecut... cum se numea?

– A, vrei să spui Boulevard? răspunse Matthew după câteva clipe de reflecție. E un loc destul de drăguț.

– Drăguț? DRĂGUȚ nu pare cuvântul potrivit pentru el. Nici frumos. Niciunul nu e suficient de puternic. Vai, a fost minunat, minunat! Este singurul lucru pe care l-am văzut până acum și pe care imaginația nu poate să-l înfrumusețeze. Am simțit o plăcere atât de mare aici, spuse punându-și mâna pe inimă – ca o înțepătură puternică, dar dulce în același timp. Ați simțit vreodată o astfel de înțepătură, domnule Cuthbert?

– Păi, nu-mi amintesc.

– Mie mi se întâmplă des, de fiecare dată când văd ceva de-o frumusețe desăvârșită. N-ar trebui să se numească locul acela minunat Boulevard. N-are niciun sens numele acesta. Ar trebui să-i spună, să mă gândesc..., Calea Albă a Bucuriei. Nu-i aşa că e un nume frumos și ingenios? Dacă nu îmi place numele unui loc sau al cuiva, mereu îmi imaginez unul nou și aşa mă gândesc că se numesc. La orfelinat era o fată pe

nume Hepzibah Jenkins, dar mereu mi-am imaginat că o cheamă Rosalia DeVere. Poate că ceilalți numesc locul acela Bulevardul, dar eu am să-i spun mereu Calea Albă a Bucuriei. Chiar mai avem doar o milă până ajungem acasă? Îmi pare bine și îmi pare rău. Îmi pare rău pentru că drumul a fost atât de frumos și întotdeauna mă întristez când lucrurile frumoase iau sfârșit. Ceva mai frumos poate să urmeze, însă nu poți fi niciodată sigur, nu-i aşa? Și se întâmplă adeseori să nu fie ceva plăcut. Astă știu din experiența mea de până acum. Știți, eu n-am avut niciodată un cămin. Simt din nou durerea aceea plăcută când mă gândesc că am cu adevărat casa mea. Vai, ce drăguț e!

Urcără coama unui deal iar sub ei se întindea un lac lung și unduitor aproape ca un râu. Era străbătut de un pod chiar pe mijloc și, de acolo până la capătul unde o centură de dealuri de nisip chihlimbariu îl despărțea de golf, apa revărsa o feerie de culori în cele mai subtile nuanțe. Se schimba de la cele mai delicate nuanțe de brândușe și trandafiri și verde electric, la altele căror nu li s-a dat nume încă. Deasupra

podului, iazul se pierdea în crângul de brazi și arțari ce-și oglindea siluetele sumbre în apa intunecată. Ici și colo, câte un prun sălbatic se întindea peste mal ca o fată înveșmântată în alb apropiindu-se cu timiditate de propria reflexie. Din mlaștina de la capătul iazului se auzea corul limpede, tângitor și dulce al broaștelor. O casă gri părea să se ivească pe o colină dintr-o livadă albă de meri și, deși nu se intunecase încă, la una din ferestre se vedea lumină.

- Acela este iazul lui Barry, spuse Matthew.
- Nu-mi place deloc numele. O să-i spun... să mă gândesc... Lacul Apelor Strălucitoare. Da, aşa e mai potrivit. Știu din cauza fiorului. Când nimeresc numele care se potrivește exact, mă trece un fior. Unele lucruri vă dau și dumneavoastră fiori?

Matthew stătu pe gânduri.

- Pai, da. Mereu mă trec fiorii când văd larvele albe care ies din pământ când sap straturile de castanetă. Mi-e groază de ele.
- Nu cred că e exact același fel de fior. Credeți că da? Nu văd prea mare legătură între larve și lacuri cu

ape strălucitoare. De ce îi spun oamenii iazul lui Barry?

– Bănuiesc că pentru că domnul Barry locuiește în casa aceea. Numele ei este Orchard Slope. Dacă nu era tufa aceea mare din spatele ei, puteam vedea Green Gables de aici. Dar trebuie să trecum podul și să cotim după drum, deci mai avem cam jumătate de milă.

– Doamnul Barry are fete mici? Bine, nici chiar foarte mici, cam de-o seamă cu mine.

– Are una cam de unsprezece ani. Numele ei e Diana.

– Vai, spuse trăgând adânc aer în piept. Ce nume încântător!

– Pai, nu știu. Pare tare păgân. Prefer Jane sau Mary sau alte nume de bun simț. Dar când s-a născut Diana, familia ținea în găzădă un învățător și i-au dat lui să aleagă numele, aşa că acela o numi Diana.

– Ce mi-ăș dori să fi fost un asemenea învățător în preajmă și când m-am născut eu. Vai, am ajuns la pod. O să-nchid ochii. Mi-e teamă când trec peste poduri. Nu pot să nu-mi imaginez că atunci când

ajung la mijlocul lui, se va închide cu o troznitură ca un briceag și vom cădea în apă. Așa că închid ochii, dar trebuie să-i deschid când cred că ajungem la mijloc. Pentru că, vedeți dumneavoastră, DACĂ podul să ar nărui, aş vrea SĂ VĂD cum se năruie. Ce zornăit amuzant se audе de la roți. Partea cu zornăitul îmi place mult. Nu e minunat că sunt atâtea lucruri care să ne placă pe lumea asta? Gata, am trecut. Să mă uit în urmă. Noapte bună, Lacul Apelor Strălucitoare. Mereu urez noapte bună lucrurilor pe care le iubesc ca și când ar fi persoane și cred că lor le face plăcere. Apă părea că îmi zâmbește.

Când au mai traversat un deal și au cotit, Matthew zise:

- Aproape am ajuns acasă. Green Gables este...
- Nu-mi spuneți, îl întrerupse cu sufletul la gură, trăgându-i în jos mâna pe jumătate întinsă și închi-zându-și ochii ca să nu-i vadă gestul. Stați să ghicesc. Sunt sigură că o să ghicesc corect.

Își deschise ochii și privi în jur. Se aflau pe coama unui deal. Soarele apusese cu ceva timp în urmă, dar

peisajul era încă luminat de asfințitul bland. La vest, turla întunecată a unei biserici se profila pe un cer de aur. La poalele dealului se afla o vale și mai departe, o pantă ușoară peste care erau răsfrirate câteva ferme liniștite. Privirea cercetătoare a copilului sărea cu nerăbdare de la una la alta. Privirea îi poposi asupra uneia din stânga, departe de drumul principal. Casa era umbrită de albul străveziu al copacilor îmbobociți din pădurea apropiată ce se scălda în lumina stinsă a asfințitului. Deasupra ei, pe cerul neprihănit de sud-vest, strălucea o stea mare și cristalină, asemenea unei torțe a promisiunii.

- Este aceea, nu-i aşa? spuse arătând cu degetul. Matthew dădu ghes calului cu încântare.
- Chiar ai ghicit! dar cred că ți-a descris-o doamna Spencer, aşa că știai cum arată.
- Nu, nu mi-a zis nimic. Ce mi-a zis ea se potrivește cu aproape toate celelalte case. Nu știam cu adevărat cum arată. Dar de îndată ce am văzut-o, am simțit că acolo e acasă. Vai, parcă visez. Știți, cred că mi s-a învinetit brațul de câte ori m-am ciupit azi. Din

când în când, mă trecea un sentiment oribil fiindcă mă temeam să nu fie doar un vis. Apoi mă ciupeam să verific dacă este adevărat până când mi-am dat seama de-o dată că, și dacă ar fi fost un vis, mai bine să visez cât mai mult, aşa că am încetat să mă mai ciupesc. Dar chiar e adevărat și aproape am ajuns acasă.

Cu un suspin de încântare, căzu din nou în tacere. Matthew se foi tulburat. Se simțea liniștit că Marilla va fi cea care să-i spună pribegiei că acel cămin după care suspina nu era, de fapt, pentru ea. Trecură peste Lynde's Hollow unde era destul de întunecat, dar nu suficient de întunecat încât să nu-i vadă doamna Rachel de la postul ei de la fereastră, urcară dealul până la drumul de acces spre Green Gables. Când ajunseră la casă, Matthew își dădu seamă că se teme de revelația ce avea să urmeze cu o intensitate pe care nu o înțelegea. Nu se gândeau la problemele pe care le crease încurcătura aceasta pentru el și Marilla, ci la dezamăgirea copilului. Când se gândi că luminița din privirea ei avea să fie stinsă, avu sentimentul dezagreabil că urma să asiste la uciderea cuiva, cam același

sentiment pe care îl avea când trebuia să înjunghie un miel sau un vițel sau orice altă creatură nevinovată.

Se întunecase de-a binelea pe când intrau în grădină iar frunzele plopilor foșneau duios în jurul lor.

— Ascultă cum vorbesc copacii în somn, șopti fata când Matthew o cobora din trăsură. Ce vise frumoase trebuie să aibă!

Apoi, ținând strâns valiza în care îi erau „toate bunurile lumești”, îl urmă în casă.

Capitolul III

Surpriza

Marillei Cuthbert

Marilla se îndreptă iute spre ușă când Matthew intră. Dar când privirea îi căzu asupra micuței ființe ciudate cu părul lung și roșcat împletit în două cozi, îmbrăcată într-o rochie bătoasă și urâtă, cu ochi vioi și luminoși, se opri stupefiată.

— Matthew Cuthbert, cine este asta? Unde-i băiatul?

— Nu era niciun băiat, spuse Matthew cu amărăciune. Nu era decât EA.

Arătă cu capul spre copil, amintindu-și că nici nu o întrebase cum o cheamă.

— Niciun băiat? Trebuie să fi fost un băiat, insistă Marilla. I-am trimis vorbă doamnei Spencer să ne aducă un băiat.

o pisică peste el și a trebuit să-l aruncăm. Dar a fost grozav să gătim împreună. Apoi când am plecat spre casă, doamna Barry m-a rugat să vin cât mai des și Diana a stat la fereastră și mi-a trimis trei săruturi până am ajuns în capătul Aleii Îndrăgoșitilor. Marilla, te asigur că în noaptea asta simt că trebuie să mă rog și o să născocesc o rucăciune nou-nouță în cinstea acestei ocazii.

Capitolul XIX

Un concert, o catastrofă și o mărturisire

- Marilla, pot să dau o fugă până la Diana, te rog? întrebă Anne în timp ce cobora gâfând din camera ei într-o seară de Februarie.
- Nu văd de ce să hoinărești noaptea, veni răspunsul tăios al Marillei. Te-ai întors împreună cu Diana de la școală și atunci mai stat afară în zăpadă încă vreo jumătate de oră, timp în care v-au mers gurile ca melițele. Așa că nu cred că ai ceva urgent să-i spui.
- Dar vrea să mă vadă, se rugă Anne. Are ceva urgent să-mi spună.
- De unde știi?
- Pentru că tocmai mi-a făcut semnal de la fereas-

tra ei. Am stabilit un cod cu lumânările și un carton. Putem lumânarea pe pervazul ferestrei și acoperim cu un carton lumina, apoi o descoperim ca să facem semnale luminoase. Atâtea semnale înseamnă ceva. A fost ideea mea.

– Sunt convinsă, zise Marilla cu aplomb. Parcă văd că o să dai foc la perdele cu aiurelile tale de semne.

– Oh, nu, suntem foarte atente. E foarte interesant. Două semnale înseamnă „Ești acolo?”. Trei înseamnă „Da” și patru înseamnă „Nu”. Cinci semnale înseamnă „Vino cât poți de repede pentru că am ceva foarte important să-ți destăinui.” Diana tocmai mi-a trimis cinci semnale și ard de nerăbdare să aflu despre ce e vorba.

– Ca să nu mai arzi de nerăbdare, zise Marilla cu sarcasm, poți merge, dar să te întorci în zece minute, ai auzit?

Anne auzise și se se întoarse în timpul dat, deși niciun muritor nu va ști vreodată ce a costat-o să rezume discuția despre lucrul important pe care îl avea de transmis Diana la doar zece minute. Cel puțin, le folosise la maxim.

– Oh, Marilla, ce crezi? Știi că mâine este ziua Dianei. Ei bine, mama ei i-a zis că mă poate invita la ea după ore ca să rămân toată noaptea. Vin și veișorii ei din Newbridge într-o sanie mare la Clubul de Dezbateri mâine seară. Și ne vor lua și pe noi, asta doar dacă îmi dai voie. Îmi dai voie, te rog? O, mă simt atât de entuziasmată!

– Atunci te rog să te calmezi pentru că nu mergi. Mai bine stai la tine acasă, în patul tău. În ceea ce privește clubul, e doar o prostie iar fetițele nu ar trebui să aibă voie în astfel de locuri

– Sunt sigură că Clubul de Dezbateri este un loc foarte decent.

– Nu spun că nu este, dar nu vreau să umbli brambura noaptea pe la concerte și să lipsești de acasă. Astea-s lucruri de copii? Mă mir că doamna Barry îi dă voie Dianei să meargă.

– Dar este o ocazie atât de specială, se vătă Anne în pragul plânsului. Diana nu are decât o zi de naștere pe an. Nu e ca și cum zilele de naștere sunt ceva obișnuit, Marilla. Prissy Andrews va recita „În seara

asta să nu sună de intrare". Este un poem foarte plin de învățăminte, Marilla, sigur mi-ar prinde bine să-l ascult. Și corul va cânta patru cântece încântătoare de dor care sunt aproape ca imnurile. Și, Marilla, va fi și prezbiterul acolo. Ne va adresa și el câteva cuvinte. Va fi aproape ca o predică. Te rog, dă-mi voie să merg.

– Ai auzit ce am spus, Anne? Dă-ți ghetele jos și mergi la culcare. E trecut de opt.

– Mai e ceva, Marilla, zise Anne ca și când ar fi scos asul din mâncă. Doamna Barry i-a spus Dianei că putem dormi în patul pentru oaspeți. Gândește-te ce onoare pentru mica ta Anne să doarmă în patul pentru oaspeți.

– Este o onoare fără de care va trebui să supraviețuiești. Mergi la culcare acum și să nu mai aud nici pâs de la tine.

Când Anne urcase cu amărăciune și cu lacrimi șiroindu-i pe obrajii în camera ei, Matthew, care aparent dormea dus pe canapea în timpul întregii discuțiilor, deschise ochii și zise cu fermitate:

– Zău, Marilla, cred că ar trebui să o lași să meargă.

– Eu nu cred. Cine educă fata asta, Matthew? Tu sau eu?

– Păi, tu, recunoscu Matthew.

– Atunci nu te amesteca.

– Păi, nu mă amestec. Nu mă amestec în părerea ta. Părerea mea este totuși că ar trebui să o lasi pe Anne să meargă.

– Fără îndoială, ai zice să-i dau voie să se ducă pe lună dacă i-ar trece prin cap asta, fu răspunsul amical al Marillei. Aș fi lăsat-o să petreacă noaptea la Diana, dacă era vorba doar de asta. Dar nu sunt de acord cu acest concert, s-ar putea să o prindă râceleală acolo și să-și umple mintea de trăznăi și aiureli. Ar tulbura-o pentru o săptămână. Îi înțeleg mai bine temperamentul și ce e bine pentru ea decât tine.

– Tot cred că ar trebui să o lași pe Anne să meargă, repetă Matthew cu îndârjire. Argumentarea nu era punctul lui forte, dar se descurca foarte bine să țină morțiș la ideile lui. Marilla oftă descurajată și se refugia în tacere. Dimineața următoare, când Anne spăla vasele după micul dejun, Matthew se opri în drumul

spre hambar pentru a-i repeta Marillei:

– Cred că ar trebui să o lași pe Anne să meargă, Marilla.

Pentru un moment, fața Marillei părea să depășească ce se poate spune în cuvinte decente. Apoi cedă în fața inevitabilului și îi răspunse răspicat:

– Bine, dacă nimic altceva nu te mulțumește, poate să meargă.

Anne ieși într-un suflet din cămară cu o cârpă de vase în mâna din care picura apă.

– Oh, Marilla, Marilla, mai rostește acele cuvinte minunate o dată.

– Cred că o dată ajunge. Aici e mâna lui Matthew și nu mă mai bag. Dacă ai să te îmbolnăvești de pneumonie pentru că dormi în pat străin sau pentru că ieși din sala încinsă în mijlocul nopții, să nu dai vina pe mine, ci pe Matthew.

Anne Shirley, picură apă murdară de la vase peste tot. N-am văzut un copil atât de neatent.

– Vai, știi că sunt o mare povară pentru tine, Marilla, zise Anne plină de căință. Fac atât de multe greșeli.

Totuși, gândește-te la toate greșelile pe care nu le fac, deși aş putea. O să frec Petele cu niște nisip înainte să plec la școală. Oh, Marilla, îmi doream din toată inima să merg și eu la concert. N-am fost niciodată la unul și când celelalte fete vorbesc despre asta la școală, îmi e tare rușine pentru că eu nu știu nimic. Vezi, tu n-ai știut cum mă simt din cauza asta, dar Matthew, da. Matthew mă înțelege și e atât de bine să fii înțeles, Marilla.

Anne era atât de entuziasmătă încât n-a fost deloc atentă la școală în dimineața aceea. Gilbert Blythe a întrecut-o la dictare și a lăsat-o mult în urmă la aritmetică. Însă în perspectiva concertului, umilința înfrângerii era mult mai mică pentru Anne. Ea și Diana nu au vorbit decât despre concert toată dimineața și, dacă ar fi avut un profesor mai exigent decât domnul Phillips, ar fi avut parte de multe nenorociri.

Pentru Anne, ar fi fost imposibil de îndurat să nu meargă fiindcă la școală nu se vorbea decât despre asta. Clubul de Dezbateri din Avonlea care se reunea o dată la două săptămâni întreaga iarnă, oferise câteva spectacole gratuite mai mici, dar acum era un spec-

tacol de amploare cu bilet de intrare în valoare de 10 centi pentru ajutorarea bibliotecii. Tinerii din Avonlea repetau de câteva săptămâni și toți elevii erau interesati în mod deosebit din cauza fraților și surorilor mai mari care participau. Toți copii de la școală peste nouă ani aveau să meargă, mai puțin Carrie Sloane al cărei tată împărtășea opinia Marillei că fetițele nu ar trebui să iasă noaptea la concerte. Carrie Sloane a plâns în cartea de gramatică toată dimineața și simțea că viața ei nu are niciun sens.

Pentru Anne, adevăratul entuziasm a început cu încheierea orelor de școală și a crescut până a atins paroxismul în timpul concertului. „Au luat ceaiul întocmai ca niște domnișoare elegante” apoi a început acțiunea delicioasă a pregăririi hainelor în camera Dianei. Diana s-a ocupat să-i aranjeze Annei bretonul în stilul Pompadour în timp ce Anne i-a legat fundele cu priceperea specifică și au experimentat cel puțin jumătate de duzină de modalități diferite de a-și aranja părul. În sfârșit, cu obrajii îmbujorați și ochii plini de entuziasm, se făcuse gata.

E adevărat că Anne simți o mică întepătură când își compară basca neagră și rochia gri cu mânci scurte și fără formă cu pălăria veselă și jacheta elegantă a Dianei. Își aminti la timp însă că are multă imaginație și că o poate folosi.

Apoi ajunseră verii Dianei de la Newbridge, familia Murray, înghesuiți cu toții într-o sanie mare, aşezăți între paie și haine de blană. Drumul care aluneca peste drumurile satinate cu zăpada ce scârțăia sub sanie fură o încântare pentru Anne. Asfințitul fusese minunat iar dealurile înzăpezite și apele adânci ale golfului St. Lawrence păreau să mărginească minunațiile precum un vas cu perle și safire plin ochi cu vin și foc. Clinchetul clopoțeilor și râsul îndepărtat ce se audea din toate colțurile părea ecurile unei petreceri a zânelor.

– Oh, Diana, respiră adânc Anne în timp ce îi strânse mâna pe sub haina de blană. Nu-i aşa că pare un vis frumos? Chiar sunt tot eu dintotdeauna? Mă simt atât de diferit încât sunt sigură că și arăt altfel.

– Ești foarte drăguță, zise Diana care tocmai pri-

mise un compliment de la unul din verii săi și simți nevoie să îl transmită mai departe. Ai cea mai încântătoare culoare în obrajii.

Programul din acea seară era compus din „palpităii” pentru cel puțin o persoană din public și, după cum Anne îi mărturisi Dianei, fiecare reprezentare era mai palpitantă decât cea precedentă. Când Prissy Andrews înveșmântată într-o rochie nouă de mătase roz strânsă pe talie, cu un șirag de perle la gâtul alb și neted și garoafe adevărate în păr – se zvonea că învățătorul trimisese până în oraș pe cineva după ele – „urcând pe scara murdară, fără speranță de viață”, pe Anne o trecură fiori de înduioșare. Când corul cântă „Peste margaretele gingășe”, Anne privi tavanul ca și cum ar fi avut îngerii pictați pe el. Când Sam Sloane a început să explice și să interpreteze „Cum a aranjat Zaharia o găină”, Anne a râs atât de mult încât până și cei care stăteau lângă ea începură să râdă mai mult de râsul ei decât de amuzamentul iscat de selecția destul de ternă, chiar și pentru Avonlea. Iar când domnul Phillips rosti cuvântarea lui Marc Antoniu desupra

trupului neînsuflețit al lui Cezar cu cele mai melodramatice intonații, și privind-o pe Prissy Andrews la sfârșitul fiecărei propoziții, Anne simțea că ar urma pe loc răscoala dacă ar exista vreun cetățean roman care să conducă.

Un singur număr din program nu îi prinse deloc atenția. Când Gilbert Blythe recita „Bingen de pe Rin”, Anne luă o carte de la Rhoda Murray și o citi până acesta termină. Atunci, luă o poziție bătoasă în timp ce Diana aplaudă până începură mâinile să o furnice.

Era ora unsprezece când ajunseră acasă sătule de distracție, dar pline de dulcea încântare de a vorbi despre ea încă mult timp de acum încolo. În casă era întuneric, domnea liniștea și toată lumea părea să doarmă. Anne și Diana se furișă pe vârfuri în salonul din care se deschidea o cameră lungă și îngustă ce dădea spre camera de oaspeți. Aceasta era plăcut luminată de scânteile focului din şemineu.

- Hai să ne schimbăm aici. E aşa de bine și cald.
- Nu-i aşa că a fost minunată seara aceasta? oftă Anne cu încântare. Cred că nemaipomenit să urci

pe scenă și să recită. Crezi că noi vom avea vreodată ocazia?

– Sigur că da, într-o bună zi. Le cer mereu elevilor mai mari să recite. Gilbert Blythe recită des și el e doar cu doi ani mai mare decât noi. Of, Anne, cum te-ai putut preface că nu-l ascultă? Când a ajuns la versul: O altă fată ce nu-mi e soră s-a uitat fix la tine.

– Diana, zise Anne cu demnitate, ești prietena mea intimă, dar nu-ți pot îngădui să-mi vorbești despre persoana aceasta. Ești gata de culcare? Hai să facem o cursă să vedem care ajunge prima în pat.

Sugestia o încântă pe Diana. Cele două siluete îmbrăcate în alb porniră în viteză de-a lungul corridorului prin ușa camerei de oaspeți și săriră amândouă în pat în același timp. Apoi ceva se mișcă sub ele, icni și scoase un tipăt. Alt cineva spuse pe o voce șoptită:

– Vai de mine!

Anne și Diana nu-și puteau aminti cum coborără din pat și ajunseră afară din cameră. Știau doar că după o goană nebună s-au trezit tremurând și merghând în vîrful degetelor în camera de sus.

– Vai, cine era, ce era? șopti Anne cu dinții clănținindu-i de frig și spaimă.

– Era mătușa Josephine, zise Diana sufocată de râs. Oh, Anne, știi sigur că va fi furioasă. E îngrozitor, cu adevărat îngrozitor, dar ai mai auzit de ceva atât de amuzat?

– Cine e mătușa Josephine?

– Este mătușa tatei care locuiește în Charlottetown. E foarte în vîrstă, are șaptezeci și ceva de ani, și nu cred să fi fost vreodată copil. O așteptam să vină în vizită, dar nu atât de curând. E groaznic de pretențioasă șimeticuoasă și o să ne certe teribil pentru seara asta. Ei bine, va trebui să dormim cu Minnie May – și nu-ți dai seama cât e de bolnavă.

Domnișoara Josephine Barry nu apăru la micul dejun dimineața următoare. Doamna Barry le zâmbi cu indulgență celor două fete.

– A fost bine aseară? Am încercat să stau trează până veniți fiindcă voi am să vă spun că a venit mătușa Josephine și că va trebui să dormiți sus până la urmă, dar am fost atât de epuizată încât am adormit. Sper

că nu ai deranjat-o pe mătușa ta, Diana.

Diana păstră o tacere discretă, dar schimbă câteva zâmbete de amuzament complice cu Anne pe deasupra mesei. Anne se grăbi acasă după micul dejun și rămase într-o neștiință binecuvântată în privința tulburării ce se născu în casa familiei Barry până după-amiaza târziu când trecu pe la doamna Lynde cu un comision.

– Deci tu și Diana ați speriat-o de moarte pe biata domnișoară Barry azi-noapte? spuse doamna Lynde cu severitate, dar cu o scânteie în privire. Doamna Barry tocmai s-a oprit pe aici în drum spre Carmody. E foarte îngrijorată. Bătrâna domnișoară Barry era într-o stare îngrozitoare când s-a trezit de dimineață, iar toanele domnișoarei Barry nu sunt de glumă, să fii sigură. N-a vrut să vorbească deloc cu Diana.

– Dar nu a fost vina Dianei, zise Anne contrariată. A fost ideea mea să facem o cursă până la pat.

– Știam eu, zise doamna Lynde cu exultarea celui care ghicește corect. Știam eu că de la tine trebuie să fi venit ideea. Ei bine, a creat multe necazuri, să știi.

Bătrâna doamnă Barry venise să petreacă o lună, dar acum susține că nu vrea să mai stea nici măcar o zi și că pleacă înapoi în oraș mâine. Ar fi plecat azi dacă ar fi putut să o ducă. Promisese să plătească pentru un sfert din costurile unor lecții de muzică pentru Diana, însă acum s-a decis să nu mai facă nimic pentru un asemenea băiețoi de fată. Cred că s-au încins spiritele de dimineață. Probabil că familia Barry se simte dezmoștenită. Bătrâna domnișoară Barry este bogată și familia ar vrea să mențină relații bune cu ea. Sigur că doamna Barry nu mi-a zis exact în cuvintele acestea, dar mă pricep eu că citesc printre rânduri.

– Sunt o fată atât de ghinionistă, se văită Anne. Mereu intru în necaz și îi pun în încucătură și pe prietenii mei, oameni pentru care mi-aș da viață. Îmi puteți spune de ce se întâmplă așa, doamnă Lynde?

– Pentru că ești prea nepăsătoare și impulsivă, de-asta. Nu te oprești niciodată să te gândești, orice-ți vine în minte să spui sau să faci, spui sau faci fără să cugeți o secundă.

– O, dar asta e partea cea mai bună, protestă Anne.

Îți trece prin minte un gând fulgerător, atât de palpitant încât trebuie să-l scoți afară. Dacă m-aș opri să cuget la el, sigur l-aș strica. N-ați simțit asta niciodată, doamnă Lynde?

Nu, doamna Lynde nu simțise niciodată aşa ceva.

Își clădină capul în chip înțelept.

– Trebuie să înveți să gândești puțin, Anne, asta-ți lipsește. Ar trebui să ții cont de proverbul „Paza bună trece primejdia rea”, mai ales când primejdia se află în patul din camera de oaspeți.

Doamna Lynde râse ușor de mica glumă, dar Anne căzu pe gânduri. Nu găsea nimic amuzant în situația de față care ei i se părea foarte gravă. Când plecă de la doamna Lynde, își croi drum prin câmpul înghețat spre Orchard Slope. Diana o întâmpină la ușa de la bucătărie.

– Mătușa ta Josephine s-a supărat foarte tare, nu-i aşa? șopti Anne.

– Da, răspuse Diana înnăbușindu-și un chicot de râs cu o privire piezișă la ușa închisă de la salon. Aproape dansa de furie. Vai, cât m-a certat! A spus că am cel mai urât comportament dintre toate fetițele

pe care le-a cunoscut vreodată și că ar trebui să le fie rușine părinților mei pentru educația pe care mi-au dat-o. Zice că n-o să mai stea, iar mie chiar nu-mi pasă, însă tatei și mamei, da.

- De ce nu i-ai zis că a fost vina mea?
- Cum să fac aşa ceva? zise Diana cu reproș. Anne Shirley, eu nu sunt gură-spartă și oricum, sunt la fel de vinovată ca tine.
- Ei bine, o să-i spun cu gura mea, se hotărî Anne. Diana tresări.
- Anne Shirley, să nu-ndrăznești! O să te mâнânce de vie!
- Nu mă speria mai mult decât sunt deja, o imploră Anne. Aș prefera să mă apropii de gura unui tun. Dar trebuie să o fac. A fost vina mea și trebuie să mărturisesc. Din fericire, am antrenament la făcut mărturisiri.
- Atunci, e aici, în camera aceea. Poți intra dacă vrei. Eu n-aș îndrăzni. Și nici nu cred că o să ajute la ceva.

Pe această notă de încurajare, Anne înfruntă leul în bârlogul lui, adică merse cu pas sigur până la ușa salonului și bătu ușor la ușă. Urmă un „Intră” spus

pe un ton tăios.

Domnișoara Josephine Barry, subțire, îngrijită și cu o postură rigidă croșeta lângă foc. Mânia ei nu se stinsese iar ochii scăpărau scânteii prin ochelarii cu ramă aurită. Se roti în scaunul cu balansoar aşteptându-se să o vadă pe Diana, dar întâlni în schimb o fată palidă în ochii căreia se citeau în același timp un curaj disperat și o spaimă înnăbușitoare.

– Tu cine ești? întrebă domnișoara Barry fără prea multă etichetă.

– Sunt Anne de la Green Gables și am venit să mărturisesc, dacă îmi dați voie, răspunse micul mușafir tremurând, împreunându-și mâinile în gestul specific.

– Ce să mărturisești?

– E vina mea că am sărit în pat aseară peste dumneavoastră. Eu am venit cu ideea. Dianei nu i-ar fi trecut niciodată prin cap aşa ceva. Ea se poartă foarte elegant, domnișoară Barry. Așa că trebuie să vă dați seama acum cât de nedrept este să o învinuiți.

– Mda, trebuie, nu? Cred că Diana a avut și ea

partea ei, cel puțin la sărit. Ce purtare e asta într-o casă respectabilă?

– Dar nu făceam decât să ne amuzăm. Acum că ne-am cerut iertare, cred că ar trebui să ne iertați, domnișoară Barry. Și oricum, vă rog să o iertați pe Diana și să o lăsați la orele de muzică. Diana își dorește nespus de mult, domnișoară Barry, și eu știu ce înseamnă să-ți dorești ceva nespus de mult și să nu-l primești. Daca e nevoie să fiți supărată pe cineva, mai bine să fiu eu aceea. Sunt atât de obișnuită cu asta de când eram mică încât pot să îndur mai bine decât Diana.

Mare parte din condescendența bătrânei doamne dispăreuse și fu înlocuită cu un licăr de amuzament în privire. Însă spuse tot cu severitate:

– Nu cred că aveți vreo scuză când spui că doar vă amuzați. Când eram eu copil, fetițele nu avea asemenea amuzamente. Nu știi ce înseamnă să fi trezit dintr-un somn profund, după o călătorie lungă și obosită, de două fete care sărăcă peste tine.

– Nu ȘTIU, dar îmi pot IMAGINA, zise Anne cu

nerăbdare. Sigur a fost foarte tulburător. Dar știți, mai e perspectiva noastră. Dumneavastră aveți vreun pic de imagine, doamnă Barry? Dacă aveți, încercați să vă puneti în locul meu. Nu știam că se află cineva în pat și aproape am murit de frică. Ne-am simțit pur și simplu îngrozitor. Nici n-am mai putut dormi în camera de oaspeți, după cum ni se promisese. Presupun că dumneavastră sunteți obișnuită să dormiți în camera de oaspeți, dar închipuiți-vă cum v-ați simții dacă ați fi o fetiță orfană care nu a avut niciodată acest privilegiu.

Până acum, tonul tăios dispără cu totul. Domnișoara Barry chiar râse, un sunet care născu un suflu de ușurare la Diana care aștepta încordată în bucătărie.

– Mă tem că imaginea mea a cam ruginit, n-am mai folosit-o de mult. Aș zice că ești la fel de îndrepătățită ca și mine să aștepți compasiune. Depinde din ce unghi privești lucrurile. Așează-te și povestește-mi despre tine.

– Îmi pare rău, dar nu pot, zise Anne cu fermitate. Mi-ar plăcea, fiindcă mi se pare că sunteți o doamnă foarte interesantă și s-ar putea chiar să fim suflete

îngemăname, deși nu prea arătați. Dar datoria mea este să mă întorc acasă la domnișoara Marilla Cuthbert. Domnișoara Marilla Cuthbert este o doamnă foartă generoasă care m-a luat de suflet ca să-mi dea o educație bună. Se străduiește din răsputeri, dar nu e foarte promițător. Nu trebuie să o învinovăți pentru că am sărit pe pat. Înainte de a pleca, doresc să știu dacă o iertați pe Diana și rămâneți în Avonlea cât ați anunțat.

– Cred că voi mai rămâne dacă vii să mă vizitezi din când în când.

În acea seară domnișoara Barry ii dăruí Dianei o brătară de argint și le-a spus adulților casei că și-a despachetat valiza.

– M-am hotărât să mai rămân pentru simplul motiv de a o cunoaște mai bine pe fata aceea numită Anne, zise cu sinceritate. Mă amuză și, la vîrsta mea, o persoană care să mă amuze e o raritate.

Singurul comentariu pe care îl făcu Marilla când auzi istoria fu „Ti-am zis eu”. Aceasta era destinată lui Matthew.

Domnișoara Barry a rămas o lună și ceva. A fost un oaspete mai agreabil decât de obicei pentru că Anne o ținea într-o bună dispoziție. Cele două au legat o prietenie strânsă.

Când a plecat, domnișoara Barry a spus:

– Să nu uiți, fată dragă, să mă vizitezi când ajungi în oraș și o să te las să dormi în camera mea de oaspeți cea mai ospătească.

– Până la urmă, domnișoara Barry chiar e un suflet pereche, îi destăinui Anne Marillei. N-ai crede dacă te-ai uita la ea, dar chiar e. Nu-ți dai seama din prima, cum a fost în cazul lui Matthew, dar după un timp ajungi să vezi mai limpede. Sufletele pereche nu sunt chiar atât de rare pe cât credeam. E minunat să află că există atât de multe în lume.

